

NINA SIMONE

Wat kunnen mensen staren in zo'n trein. Zonder zich er ook maar even voor te schamen laten ze hun blik glijden van je grijzende kruin over je ingetrokken buik naar je schoenen die verschillende veters hebben. Geen detail dat ze ontsnapt. Ze tellen je vlekjes, rimpels en plooien als de jaarringen van een boom. En hun vonnis luidt onveranderlijk: omkappen dat brosse hout. Soms schroeien hun ongenadige blikken zelfs door je krant heen. Hoewel het ook mogelijk is dat ze geen enkele interesse hebben in jouw persoon-tje, maar met bewegende lippen gewoon de achterkant van je blad zitten te lezen. Wat nooit helemaal lukt, want meelezers zijn per definitie trager dan jij. Soms verras ik ze door abrupt de krant dicht te slaan en op te vouwen. Dan zitten ze daar met hun nog openstaande prevelmond vol verwijten. Het is immers nooit de juiste krant, en goed nieuws bestaat al helemaal niet. Ik vouw ze klein genoeg om in mijn jaszakje te steken. Dan weten die parasieten alvast dat ze niet hoeven te hopen dat ik mijn exemplaar zal

achterlaten. De geniepigste gluurders zijn diegenen die doen alsof ze filosoferend naar buiten zitten te kijken. Had je gedacht: ze nemen gewoon rustig de tijd om stiekem je spiegelbeeld in de ruit onder de loop te nemen.

Nu ben ik niet het type dat veel bekijks heeft. Een doordeweekse man, zijn veertig-en-nog-wat jaren gelijkmoedig torsend. Toch niet helemaal zonder charmes, zo liet ik me weleens vertellen. Waarom zou ik dat tegenspreken? Vrouwen geven al zo weinig complimenten. Ze staren ook zelden naar mannen, zelfs niet naar de 'stukken' onder ons. Vrouwen willen aandacht krijgen, niet geven. Daarom worden ze ook begluurd, bewonderd, nagefloten of aangesproken. Ze vragen erom. Niet allemaal natuurlijk.

Neem nu jazzlegende Nina Simone, had zij erom gevraagd om door de conducteur zo geviseerd te worden? Niet echt, maar gelukkig kreeg de man haar in de gaten. Het verhaal gaat dat Nina Simone ergens in de jaren zestig vanuit Brussel met de trein naar Parijs wou reizen. Het was al laat op de avond, maar van internationaal treinverkeer verwacht je dat het ook na kinderbedtijd nog even doorgaat. Nina stond in die dagen bij muziekliefhebbers bekend als een

pittige dame en een ware ster. Je kan je dus voorstellen hoe de monden openvielen toen die opvallende, chocoladebruine vrouw op het perron verscheen. Ze heeft vast in totale taalverwarring aan de eerste de beste man met een officieel uitzijnde pet en een fluitje gevraagd op welk perron ze in welke trein moest stappen. Er ging er toch een van Amsterdam, over Antwerpen en Brussel, helemaal naar de lichtstad? Jazeker, en toevallig stond die vertrekkensklaar op spoor 6. Nina rept zich.

Het vlakke landschap dat zich schuilhoudt in de duisternis en de rustige treincadans wiegen haar na een lange en drukke dag in slaap. Ze komt dan ook van ver wanneer plots de treinconducteur voor haar staat. De man kijkt bezorgd, hij schudt haar zachtjes wakker. Ze heeft geen idee wat er aan de hand is. Ze ziet wel dat de wagon voor het overige verlaten is. ‘Mevrouw, dit is de eindhalte, u moet uitstappen!’ Die rit naar Parijs was wel heel snel omgevlogen. Bovendien had ze de lichtstad nog nooit zo donker en door God en iedereen verlaten gezien. De conducteur vraagt haar ticket. Hij neemt de pet van zijn hoofd en krabt in zijn stugge haren. ‘U moest naar Parijs, dat is wel helemaal de andere kant op! Deze

trein ging richting Amsterdam, maar gezien het late uur houdt hij finaal halt hier in Roosendaal.’ Roosendaal? Nina is dus gestrand. De conducteur, met een donkergrijs vermoeden dat ze niemand minder dan Nina Simone de vedette is, zit met een vervelende situatie. Roosendaal heeft niet meteen een vijfsterrenhotel, zelfs geen eenvoudig pension. En de cafés zijn er ook niet van het *all night* type, hier in Roosendaal liggen zelfs de kroegtijgers al te ronken. Verder dan de desolate stationshal komen ze niet. De man put zich uit in associatief denken. Een trucje voor als je het echt niet meer weet. Nina Simone – Parijs – nacht – overnachten. Nina Simone – muziek – muzikleraar – Roosendaal... Eureka. De brave borst weet er niet beter op te vinden dan zijn vriend die muzikleraar is in Roosendaal op te bellen. Of hij die thuis is in de muziek, niet een grote dame uit die wereld een nachtje wil stallen? Nina Simone? De muzikleraar die eerder van het blokfluittype dan een jazzkenner is, heeft maar vaag weet van het bestaan van de zwarte parel met de unieke stem. Maar goed, *lost souls* moeten geholpen worden. De conducteur neemt haar koffer over en begeleidt Nina naar het huis van de muzikleraar. De diva komt terecht in een toon-

beeld van kneuterige gezelligheid. Er is thee met koekjes, zelfs nog brood als ze wil. De vrouw des huizes heeft de logeerkamer in orde gebracht. Je kan je voorstellen hoe ze daar rond die tafel zitten in die krappe eetkamer. Wat vertel je in je beste Engels aan een wereldster? Het laatste nieuws uit Roosendaal? De volgende ochtend staat de muzikleraar erop Nina Simone met de auto alvast naar het station te brengen en uit te wuiven. Dat lijkt hem veiliger voor iemand die niet zo goed is met treinen.

Mooie anekdote toch? Een jazzmuzikant uit Antwerpen die opgroeide in Roosendaal, vertelt het verhaalje tussen zijn nummers door, zo'n beetje in stand-upmodus. Al zou het half gelogen zijn, dan nog was het sterk. Nina Simone zat dus ooit op deze trein en werd bekeken, zoals ik nu. Zij omdat ze er exotisch uitzag en iedereen zich afvroeg 'wat mot dié op dit uur in Roosendaal?', ik omdat ik in een rode handtas zit te rommelen. Het is ook een beetje een bevreemdend gezicht, een man met zo'n damestas. Het eerste wat dan in je opkomt is toch: politie, hou de dief! Maar ik heb de tas niet gestolen. Ze werd me vanmiddag letterlijk op het hart gedrukt door een verpleger met weinig mensenkennis. Hij hield mij

voor de partner van zijn patiënt, een jonge vrouw in een vuurrode jas. Hij vertrouwde me zonder enige aarzeling. Mij, de boze Wolf Weetering.

KRIJTLIJNEN

Na mijn verbanning uit het bestaan van Evelien was ik een gekooid dier geworden. Een eenzame Wolf, die sinds die nefaste avond binnen bepaalde perken werd gehouden door denkbeeldige krijtlijnen in de stad. Grenzen die ik eerder nooit gekend had. Door mijn wangedrag won zij heel wat territorium. Stukken stad die haar stilzwijgend werden toegewezen door de figuranten in ons leven, en die dus tot *no-go-areas* waren uitgeroepen voor mij. Ik hield me eraan, al die jaren.

Het was gezien ons leeftijdsverschil niet onredelijk om straten met niets dan pretentieuze winkeltjes vol avant-gardeprullen aan haar te laten. Evenals buurten waar *wine bars* en rauwevistenten als schimmel woekerden. Bah, die *wine bars* zijn toch maar een Angelsaksisch excuus om alcoholisch opgedreven druivensap uit achtergestelde gebieden duur te verkopen. Meestal aan siliconenwijven en kerels met niets dan te veel gel aan hun kop. Het viel me dan ook niet zwaar om haar die bekakte contreien te laten.

Tenslotte verdiende ze als copywriter haar geld op de rug van dat soort dwergbreinen.

Dat ik niet langer welkom was in de donkere spelonken rond de schouwburg, daar had ik het moeilijker mee. Tenslotte zijn het mijn *copains* die daar hoogdravend zitten te doen. Als een kind heb ik haar er aan het handje naartoe geleid. Een kind dat met een rietje in haar cola op de bank zat, met grote ogen bedelend om een geruststellende knipoog van mij. Ze mengde zich niet in de discussies; ze hadden haar toch maar uitgelachen. Iedereen was daar zwaar belesen, zij nog niet.

Later wel, ja, toen ze zich eenmaal had volgevreten met wat ik haar had voorgekauwd. Toen ik haar in een van die cafés voor het eerst als een circusaapje het hoge woord zag voeren, overviel me een mix van trots en gewetensvragen. Uit dat meisje met haar dunne zomerjurkje dat daar zat te peroreren tussen die ouwe, betweterige bokken, kwamen mijn woorden, mijn meningen. Die hadden ze al zo vaak gehoord dat ik eventjes dacht: ze zullen haar uitlachen. Maar dat deden ze niet. Ik ben er stellig van overtuigd dat ze meer geïnteresseerd waren in haar borsten dan in haar betoog. Toch hebben ze mij en niet

haar na de feiten aan de deur gezet, als was ik haar wegwerpverpakking.

Ik had van haar geprofiteerd, werd daar gezegd, en dat is in die kringen *not done*. Je mag met jonge meisjes spelen, zelfs terwijl moeder de vrouw je hemden strijkt, maar het echt menen... ho maar. Bende hypocrieten. Ik wil ze al niet meer zien. Ze mogen rotten in hun artistiekerige spelonken. Ik ben gaan houden van het betonnen getto dat mij is toegewezen.

Na een paar jaar ben ik me wel beginnen af te vragen of zij er nog wel kwam, in die bezette gebieden. Stel van niet. Stel dat ze vrijwel meteen na onze breuk de stad had verlaten, dan was het zuivere verspilling dat ik zo zorgvuldig haar zones bleef mijden. Dan had ik net zo goed op mijn oude gronden kunnen blijven tieren.

CRASH

De Romeinen kondigden *dies irae* aan op hun kalenders en dat lijkt me geen overbodige luxe. Op sommige dagen voel je gewoon dat alles vierkant draait. De stugheid waarmee de onvolkomen onderdelen van zo'n dag zich aaneenrijgen, waarschuwt voor nakend onheil. Vanmorgen hing er zoiets onwezenlijk noodlottigs in de lucht. Niet dat ik vatbaar ben voor hocus-pocus, maar soms voel je het lot je bij het nekvel grijpen.

Daarom moet een mens altijd op zijn hoede zijn. Je mag geen routine in je verplaatsingen laten sluipen. Je kunt beter elke dag een andere weg nemen, al is het naar dezelfde krantenboer. Binnen loopafstand van mijn tweekamerflat is er maar één. Staf, zo heet hij, mijn gazettenman. Niet dat ik hem ooit bij naam heb genoemd. Nee, ik hoorde het van anderen: 'Staf, een *quick pick* en een pakje *saffen*'. Staf is zo afgericht door zijn clientèle dat hij precies weet welk sigarettenmerk bij welke mens past. Hij heeft daar vast een trucje voor, want overdreven intelligentie kan de man

niet aangewreven worden. Toch zijn er klanten die naast hun bestelling ook nog een ‘Staf, in wat voor een wereld leven wij?’ lanceren. Wat een totaal nutteloze vraag. Woordenverspilling zelfs. Staf heeft geen *clue* wat er in de wereld aan de gang is. Hij verkoopt kranten, hij leest ze niet.

Ik lees alles, maar leef nog nauwelijks. Ik heb me allergisch verklaard aan het emotionele gedoe waarmee de gaten in de intermenselijke bedrading worden gedicht. Een Wolf is liever alleen. Wolven zijn zo, van nature. Daarom hebben ze iets gevaarlijks, iets dat anderen op afstand houdt. Ik beeld het me niet in.

Zelfs in mijn appartementsgebouw hoor ik vaak hoe mijn onzichtbare burens op hun stappen terugkeren als ze mijn aanwezigheid in de gang waarnemen. Hoe ze zich achter hun op een kier staande deuren voor dood houden tot ik weg ben. Alleen het ouwe mens van de derde verdieping kruis ik wel eens op de trap. Niet dat we dan ‘dag’ zeggen of zo. Ik weet ook wel dat zij zich – als ze eenmaal halverwege de gang is geraakt – niet meer uit de voeten kan maken.

Natuurlijk ben ik wel eens eenzaam. Vanmorgen nog. Daarom liep ik op de terugweg van Staf de krantenboer langs het station. Daar ga ik dan wat mensjes

kijken, onder het genot van een jeugdige beaujolais in het stationsbuffet. Gek genoeg wees de kelner me een tafeltje aan bij het venster. Het is niet echt een venster, het is meer een voorgevel van glas, een uitstalraam. Het was al even geleden dat iemand me als uithangbord wou gebruiken. Waarom gebeurde dat dan net vandaag?

Denk nu niet dat ik onzeker ben of zo. Diep in mij zit nog steeds de man van de wereld, met de flair en het elan waardoor simpele zielen zich gewillig van de kaart lieten vegen. Alleen kan ik het niet meer opbrengen sociale compromissen aan te gaan. Ik sloof me niet langer uit om te charmeren, zelfs niet om aardig of gewoon maar beleefd te zijn. Ik drink een glas en kijk. Naar een skinhead die zijn hond terroriseert, naar het kleine Thaise vrouwtje aan de arm van een dikke, ouwe man, naar een jongetje dat voortdurend struikelt over zijn zware klompen van sportschoenen, naar de jonge vrouw met de wapperende rode jas die het rode licht negeert en de straat op rent.

Naar haar keek ik strakker en langer. Zij liet me niet onberoerd. Ze had iets vertrouwds. Ik kon even niet bewegen, alleen kijken. Mijn hoofd dacht na. *Check, check, check*: het was zonder twijfel Evelien.

Mijn Evelien. Ik had haar nooit meer gezien sindsdien, was haar nooit ergens tegen het lijf gelopen. En nu was ze daar, vlakbij de plek waar ik gevangenzat achter dat glas... Hier had ik niet op gerekend. Er was geen natuurlijke reflex, geen gewoonte, geen geweten dat me influisterde wat ik moest doen. Tot die onmiskenbare geluiden weerklonken, eerst schril en daarna dof, gevolgd door geroep en drukte. Buiten. Het buffet liep leeg. Iedereen verdrong zich rond de hoofdrolspelers van het incident. Ik volgde in hun spoor, met achterlating van de wijn en de rekening.

Evelien lag roerloos op het wegdek, in een wat rare houding. Met gesloten ogen en met een serene uitdrukking op het gelaat. Weg van de wereld, maar niet dood, want haar benen flapperden af en toe als die van een ballerina. Er liep een dunne straal bloed uit haar wat warrig opgestoken haar. De vrachtwagenchauffeur die Evelien niet had kunnen ontwijken, was radeloos rondjes aan het lopen. Afwisselend sloeg hij zijn handen voor zijn gezicht en trok hij aan zijn haar. Shock wellicht. Ingrijpend, maar niet echt efficiënt. Het maakte gelukkig niet veel uit, want zowat alle toeschouwers hadden hun gsm in de aanslag. Wellicht waren alle hulpdiensten van het land onder-

tussen gealarmeerd: iedereen was aan het telefoneren – althans, al wie geen foto's nam. Foto's van de nummerplaat van de truck, hoewel vluchtmisdrijf niet meer tot de mogelijkheden behoorde, en van Evelien, die er ooit al fotogenieker had uitgezien

Toch was het haar onwezenlijke, wat morbide schoonheid die mij ertoe bewoog om op haar toe te lopen en naast haar neer te knielen. Ik trok mijn jasje uit en vouwde het tot een kussen dat ik onder haar hoofd stak. Haar lippen bewogen. Ik boog me voorover tot mijn oor haar mond beroerde. Het waren geen woorden die aan haar lippen ontsnapten. Ze kreunde, zoals ik haar dat eerder al had horen doen, zij het in minder dramatische omstandigheden.

Een eerste ziekenwagen arriveerde, er zouden er nog twee volgen. De ambulancier twijfelde geen moment en vroeg of ik wilde meerijden of liever wilde volgen in mijn eigen auto.

Een vrouw stopte Eveliens handtas en haar weggeslingerde pumps in mijn handen. Onder een regen van bemoedigende schouderklopjes volgde ik de verplegers naar de ziekenwagen. Ik zag hoe ze Evelien vastsjorden op een brancard en een zuurstofmasker haar gezicht lieten overwoekeren. Nog even een te-

ken geven aan de politiecombi en daar vertrok de ambulance met zwaailicht en gierende banden. In de bochten klemde ik me vast aan de handtas. Wow, het noodlot had zichzelf overtroffen. Dubbele pech voor Evelien vandaag.

LIMBO

Op een ziekenhuisbed en wat machines na is de kamer deprimerend leeg. De enige stoel die ik kon vinden, heeft onderaan een bak met een pot erin. Af en toe fladderen er witte verpleegsters binnen. Ze negeren mij totaal. Ze hebben alleen oog voor hun patiënte. Niet dat ze al in de fase zijn waarin ze kunnen vertellen wat er precies met haar aan de hand is. Daarvoor is het nog te vroeg. Evelien ligt roerloos in het bed. Ik heb haar ogen nog niet open gezien. Ze wordt beademd en gemonitord door schrikbarende machines en toch kunnen ze over haar toestand niets kwijt. Als je het mij vraagt, ziet het er niet bepaald goed uit. Ik zou zelfs het woord coma durven gebruiken. Maar niet hardop, want officieel mogen we geen voorbarige conclusies trekken. De wetenschap en haar verdomde hang naar zekerheden... Goed, dan wachten we maar op de fatale fluittoon voor we ervan uitgaan dat ze vanavond niet naar een feestje zal kunnen gaan.

Als we weer alleen zijn, grijp ik stilletjes haar hand.

Ze voelt klein en knokig aan, een muizenpootje. Ze heeft een mooi amandelbruin kleurtje dat fel contrasteert met het grauwe laken. Op haar pols tekent zich een wit strookje af. Ze moet tijdens het zonnen een horloge of een armband gedragen hebben. Ik probeer me haar voor te stellen op een strand. Niet zo'n bouwput als aan onze kust, nee, een echt strand met palmbomen. Dat wilde ze zo graag vroeger, maar het kwam er gewoon nooit van. Op de een of andere manier belandden we altijd in een stad. Dweilden we kerken en musea af als daglichtschuwe dieren. Het zal wel aan mij gelegen hebben. Ik ben niet zo'n strandtype. Ik zou bij God niet weten wat ik in zo'n schurende zandbak al die uren zou moeten doen. Als je wil lezen, word je verblind door de felle zon op je blad. Werken op een laptop is sowieso onmogelijk. Ook eten is geen optie, want het loopt daar vol met onsmakelijke lijven en bij elke hap kraakt het zand tussen je tanden.

Ik troost me nu met een visioen van Evelien in een rode bikini, of nee, een azuurblauwe, dat kleurt mooier bij haar ogen. Ze heeft altijd al een mooi lichaam gehad, heel rank en sierlijk. Nu ligt datzelfde ooit beminde lijf daar in dat ziekenhuisbed, gegijzeld

in een web van slangetjes. Onaanraakbaar voor onbevoegden, op dat ene verstilde handje na. Zo ongelooflijk lang heb ik geen vinger naar haar uitgestoken – tot nu, in die troosthouding, naast dit bed. Ze is ouder geworden. Niet in de zin van getekend door de jaren, daarvoor is ze nog te jong, maar markanter. Trekken die je krijgt naarmate je karakter zich vormt. Op haar ooglid zit een gesofistikeerd zwart lijntje net boven haar wimperrand. Het muizenbruine haar van vroeger heeft ze opgefrist met wat blonde lokken heren der. Dat is een van die dingen die vrouwen doen als ze zomer in hun hoofd krijgen. Vrouwen... dat is het. Ze is geen meisje meer, ze is een vrouw geworden. Hoe heeft ze dat gedaan, zo helemaal alleen? Toen ze die nacht snikkend vertrok, met niets dan een te grote tas met wat kleren, leek het nog alsof ze zonder mij dood zou gaan. Mijn onaffe kunstwerk had nog geen been om op te staan, maar nu blijkt dat ze al die tijd een volwassen leven heeft geleid...

De rode handtas op de vensterbank lijkt op te lichten. In dat schijn zit de sleutel tot dat voor mij verborgen leven. Ik kan niet anders dan me laten gaan. Beneden, bij het onthaal, heb ik nauwelijks een hand in die gapende muil durven steken. Uit angst dat

een nieuwe realiteit me zou bijten. De baliebediende nam genoeg met Eveliens naam en geboortedatum, wat blijkbaar volstaat om iemands curriculum uit de administratieve poel te vissen. Evelien De Ruyter, 16-01-1983. Een winterkind. Ik mocht beschikken, alles zou in orde komen, ik hoefde mij geen zorgen te maken. Ik heb nooit begrepen waar mensen het lef halen om zulke loze beloften te doen. Ik liep als officiële drager van de handtas de brancard achterna, die richting Spoed was verdwenen.

Intussen zijn we alleen, Evelien, de handtas en ik. Als een boef die een brandkast gaat kraken, werk ik eerst mijn vingers los. Eerst de gesp, dan de knip en tenslotte de rits. Wat een rotzooi zeulen vrouwen toch mee. Ik graai wat onbeholpen in een brij van make-upspullen, kammetjes, haarspelden, kleingeld, zakdoekjes, balpennen en boekjes. Uit een Moleskine-boekje vallen haar identiteitskaart, SIS-kaart, creditcard en twee briefjes van 50 euro. Ik houd alle informatie tussen mijn vingers maar kan er niets in lezen. Haar hele bestaan is herleid tot codes die alleen met de juiste kaartlezer en pincode gekraakt kunnen worden. Alleen haar naam en geboortedatum staan nog in mensentaal vermeld, maar die kenden we al. In

een van de vele zijzakjes van haar vermiljoenen overlevingspakket zit nog een kaart, een half ingevulde Rail Pass die pendelgedrag tussen Antwerpen en Roosendaal verraadt. Niet dagelijks, maar zo om de paar weken. Roosendaal? Voor zover ik weet, is dat voor haar niets meer dan een woord op het bord met vertrekuren. Ze heeft daar bij mijn weten niets te zoeken. Ik besef dat ik niets meer weet van haar, behalve voorbij, niet langer relevante dingen. Zoals dat stuk van haar verleden dat ze heeft doorgebracht met die oudere man die ze ooit volkomen vertrouwde. De kerel die haar, uit angst om haar te verliezen, bijna vernietigd heeft. Helemaal in het verste hoekje vind ik haar sleutelbos. Twee sets, telkens twee sleutels, vast eentje voor boven en een andere voor beneden. Twee appartementen dus, geen huizen. Er zit geen adres bij, bij geen van beide. Werkt ze in Roosendaal? Heeft ze er een vriend? Of een andere vreemde afwijking van het pad dat ik ooit voor haar uitgestippeld heb? Op de bodem lonkt een dubbelgevouwen omslag: post! Mevrouw E. De Ruyter, Helmondweg 12A in... Roosendaal! Daarmee lijkt de puzzel zich mooi te vervolledigen. Had er nu nog een telefoon in haar tas gezeten, dan was het plaatje compleet geweest. Dan

zou ik het eerste het beste nummer in haar repertorium kunnen bellen en laten weten dat Evelien er slecht aan toe is. Aan een echte vriend of zo, of een familielid. Bloed- of geestverwanten zeg maar, die had ze na ons intermezzo vast weer opgezocht. Ik hoefde maar anoniem zo'n clanlid te alarmeren en mijn taak zat er op. Dan kon ik gaan. Maar niets, geen gsm te vinden. Vreemd.

‘Ze is stabiel. Misschien kunt u het beste thuis wat persoonlijke spulletjes halen, en ondergoed, nachthemden, toiletgerief... voor wanneer we haar straks naar een andere afdeling brengen.’

Een wat oudere verpleegster die krampachtig een clipboard tegen de borst gedrukt houdt, vindt het nodig mij instructies te geven. Mij, een ongenode, nutteloze, toevallig aanwezige man. Ik hoorde hier eigenlijk niet te zijn, maar dat was toch hún vergissing. Overigens: draai de klok vier jaar terug en ik had er ook gezeten, maar dan totaal legitiem. In die constellatie had ik zelfs de oorzaak kunnen zijn van het feit dat ze daar lag...

‘Het kan wel even duren, ze woont hier niet... Ik moet heen en weer naar Roosendaal. Laat ik u mijn telefoonnummer? Kan iemand mij op de hoogte hou-

den van haar toestand?’

De gepantserde Florence Nightingale knikte bijna moederlijk van ja. Terwijl wij mannen onszelf altijd maar stoer op de borst slaan om hen te bevallen, vallen de meeste vrouwen voor die zweem van kwetsbaarheid. Ik overigens ook, maar dat ligt nu eenmaal meer in de lijn van de stereotypen. Het deed me iets, Evelien die daar lag als een uit het nest gevallen vogeltje.

‘Evelien, ik ga wat spullen voor je halen... Is er iets speciaals dat je nodig hebt?’

Terwijl ik het fluisterde, besepte ik dat het een idiote uitspraak was. Wie een beademingsmachine behoeft, heeft verder weinig nodig. Het heeft geen zin om acht seizoenen van *Lost* aan te slepen. Daar moet die verpleegster geen grimassen voor trekken, dat weet ik zelf ook wel.

Ik kneep even in Eveliens hand. Geen reactie. Ze hield me niet tegen, maar gaf evenmin een teken dat ik maar beter kon gaan. Ze had geen mening meer. Ik heb naar verluidt een slecht beoordelingsvermogen, zodat het niet mag verbazen dat ik het een goed idee achtte om met de tas, de Rail Pass en de sleutels naar Roosendaal te trekken.